

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ;
WHO AM I?

ΟΜΑΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΕΧΝΗΣ
μια εμπειρία που δεν εξηγείται – βιώνεται

25 Ιουνίου - 2 Ιουλίου 2025
Θέατρο της Ρεματιάς - Χαλάνδρι

Μια έκθεση για την ταυτότητα, το θάρρος, την επιλογή και τις συνέπειες.
Ένα ταξίδι στην ανθρώπινη συμπεριφορά, εκεί που οι απαντήσεις δεν είναι ποτέ εύκολες.

curator + concept designer
TZENNY ΤΣΟΥΜΠΡΗ

Ομαδική έκθεση εικαστικών ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ; WHO AM I?

Κείμενο και Concept design: Τζέννυ Τσουμπρή

Συνειδητοποίησα ότι η δημιουργική ζωή βρίσκεται στο κέντρο όλων όσων με συνδέουν με την οικογένεια και την κοινωνία (απόσπασμα από άρθρο της πλατφόρμας **curator on the run**).

Καθώς διάβαζα αυτό το άρθρο σκέφτηκα εκτενώς και κατέληξα πως όλα μα όλα, είναι συναφή με την ανθρώπινη συμπεριφορά. Αυτά που συμβαίνουν γύρω μας καθημερινά, μας προκαλούν την σκέψη, μας αφυπνίζουν, μας εμπνέουν, μας θέτουν ερωτήματα και περιμένουν απαντήσεις.

Ποιος είμαι;

Αυτό είναι το πλαίσιο της έκθεσης, όπου επιχειρείται ένας διάλογος ανάμεσα στους δημιουργούς και τους θεατές που θα λειτουργήσουν συνθετικά με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Έχει να κάνει με την επιλογή, το θάρρος και την συνέπεια. Πόσο συχνά χρειαζόμαστε το θάρρος να κάνουμε επιλογές που αλλάζουν τη ζωή μας ή των άλλων, σταθμίζοντας πάντα τις αρνητικές και τις θετικές συνέπειες της δράσης ή της αδράνειάς μας;

Καθημερινά; Ωριαία; Χτύπο με χτύπο της καρδιάς; Αντιδρούμε ή ξαπλώνουμε στον καναπέ μας;

Τα τρία αυτά πεδία (επιλογή - θάρρος - συνέπεια) συγκροτούν την σπονδυλική στήλη αυτής της έκθεσης.

Εκφράζει μια δυναμική και ακατάσχετη επιθυμία να κινηθεί κανείς μαζί με τους άλλους. Να βρει μια σταθερότητα θέσης, μια φωνή που δίνει θάρρος και ενέργεια, μια αίσθηση συλλογικότητας ενάντια στο χάος και την απομόνωση.

Πόσες γυναικοκτονίες γίνονται;

Πόσοι μένουν άστεγοι;

Πόσα παιδιά μεταφέρονται σε δομές;

Πόσα τροχαία συμβαίνουν μα κυρίως πόσα συνοδεύονται από εγκατάλειψη;

Πετάμε με ελαφριά την καρδιά μας ένα νεογέννητο αδέσποτο στον κάδο των σκουπιδιών;

Δίνουμε το χέρι μας σε έναν άνθρωπο στο δρόμο που σκόνταψε;

Οδηγούμε σε χαμηλή ταχύτητα μέσα στην πόλη;

Τα ερωτήματα είναι πάρα πολλά και είναι αδύνατον να χωρέσουν σε ένα κείμενο ακόμη και στην ίδια αυτή έκθεση. Σήμερα οι τέχνες παρέχουν σαφήνεια στο στοιχειώδες ερώτημα:

Ποιος είμαι εγώ. Είτε αυτοαναφορικά, είτε με τον εικαστικό κοινωνικό-πολιτικό ακτιβισμό.

Και αυτό θα προσπαθήσει να καταφέρει και αυτή η έκθεση.

Αυτές οι εκθέσεις είναι μια ενδιαφέρουσα επισκόπηση της σύγχρονης σκηνής, εκ μέρους των καλλιτεχνών και η προσπάθεια να αναδειχθεί το φάσμα της οπτικής φαντασίας και η δύναμη της τέχνης να μας ξεβολεύει. Άλλωστε από τη φύση τους, αυτές οι εκθέσεις δεν έχουν σκοπό να παρουσιάσουν ένα επιμελητικό όραμα. Προσπαθούν να εγείρουν συνειδήσεις, στο βαθμό του στοχασμού πάνω στις βασικές πτυχές της ζωής και την ουσία της ύπαρξής μας. Είναι η παρουσίαση της κοινωνικό-πολιτισμικής ανάπτυξης του σύγχρονου ανθρώπου. Είναι -ίσως- το σίγμα της σύγχρονης πραγματικότητας, και που πρέπει να αλλάξει. Αυτή η απεύθυνσή της στο γενικό κοινό θα προσπαθήσει να ενισχύσει και να συνενώσει την συλλογική σκέψη και να ξαναβρεί τις ανθρώπινες ρίζες της και αξίες της, καθώς και την πραγματικότητα που δημιουργείται μέσω αυτής της αλληλεπίδρασης.

Μέσα από μία συνομιλία για την κοινή μας μοίρα και της θέσης μας στον κόσμο (the human condition).

I realised that creative life is at the centre of everything that connects me to family and society and is also relevant to human behaviour. What happens around us every day challenges our thinking, awakens us , inspires us, asks us questions and awaits answers.

Who am I?

This is the context of the exhibition, where a dialogue between the creators and the viewers is attempted, which will function synthetically in the best possible way.

It is about choice, courage and consistency. How often do we need the courage to make life-changing choices for ourselves or others, always weighing the negative and positive consequences of our action or inaction? Every day ? Hourly ? Heartbeat by heartbeat ? Do we react or lie on our couch?

These three areas (choice-courage-consistency) form the backbone of this report..

It expresses a dynamic and irresistible desire to move with others. To find a stability of position, a voice that gives courage and energy, a sense of collectivity against chaos and isolation.

How many femicides take place?

How many are left homeless?

How many children are moved into shelters?

How many traffic accidents occur, but above all how many are accompanied by abandonment?

Do we lightly toss a newborn stray into the garbage can?

Do we shake hands with a person who has tripped on the road?

Do we drive at a low speed through the city?

The questions are too many and it is impossible to fit them into one text, even in this report.

Today the arts provide clarity to the elementary question:

Who am I. Either self-referentially, or through visual socio-political activism.

And this is what this exhibition will try to achieve.

These exhibitions are an interesting overview of the contemporary scene, on behalf of the artists, and an attempt to highlight the range of the visual imagination and the power of art to unhinge us.

After all, by their very nature, these exhibitions are not intended to present a curatorial vision.

They seek to raise consciousness, to the extent of reflecting on the fundamental aspects of life and the essence of our existence. They are the presentation of the socio-cultural development of modern man. It is -perhaps- the stigma of modern reality, and what needs to be changed.

This address to the general public will try to strengthen and unite collective thinking and rediscover its human roots and values and the reality created through this interaction.

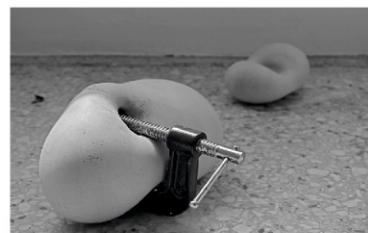
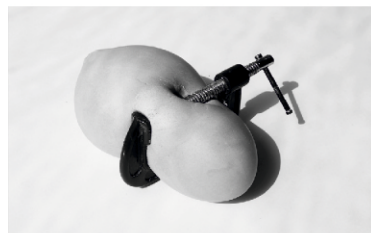
Through a conversation about our common destiny and our place in the world (the human condition).

Special thanks:

ΦΩΤΕΙΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΝΤΗΣ

Jenny Tsoumpri
Curator

Ελένη Ασπρογιάννη

Vulner(e)_able, 2025, Γύψος και μέταλλο, μεταβλητές διαστάσεις

Vulner(e)_able, 2025, Plaster and metal, variable dimensions

Το έργο vulner(e)_able, είναι μια αποσπασματική σύνθεση γύψινων γλυπτών που φέρουν εμφανή αποτυπώματα – εσοχές. Στην μαλακή, ευάλωτη αρχική κατάσταση του υλικού, σκληρά μεταλλικά αντικείμενα άφησαν ίχνη πίεσης. Σε κάποια από αυτά βαθιά, ανεξίτηλα, σε άλλα διακριτικά. Κάθε επιφάνεια γίνεται φορέας μνήμης, μαρτυρία μιας παρέμβασης.

Η εγκατάσταση επεξεργάζεται την συνθήκη της ευαλωτότητας και της εξουσίας. Οι άμορφες μάζες αναλαμβάνουν έναν ανθρωπομορφικό ρόλο, υποκαθιστώντας το σώμα ως τόπο άσκησης πίεσης, τραύματος, και μορφοποίησης. Η συμπίεση, το σφίξιμο και η υλική παραμόρφωση λειτουργούν συμβολικά: είναι οι δυνάμεις που ασκούνται πάνω στα υποκείμενα από εξουσιαστικά και καταπιεστικά πλαίσια – πολιτικά, κοινωνικά, θεσμικά. Ο γύψος ενσωματώνει αυτές τις πιέσεις και τις διατηρεί ως ανεξίτηλα ίχνη. Μέσα από αυτή τη διαδικασία, το έργο σχολιάζει τη μετασχηματιστική επίδραση της βίας: όχι μόνο ως σωματική ή φυσική πράξη, αλλά ως υπαρξιακή και δομική παρέμβαση στην ταυτότητα και την υλικότητα του «άλλου».

Μέσα από την αλλοίωση της αρχικής ύλης, αναδύονται ερωτήματα για τις πιέσεις που ασκούνται πάνω στο σώμα, στο άτομο, στη συλλογική συνείδηση. Πιέσεις που ενίοτε δεν αφήνουν μόνο στιγμιαία σημάδια, αλλά διαμορφώνουν και σμιλεύουν τις μάζες. Συμβολικά και κυριολεκτικά. Η εγκατάσταση αποτελεί ένα σχόλιο για τη δύναμη και το κόστος της παρέμβασης. Μια ανάγνωση του πώς οι εξουσιαστικές και καταπιεστικές πράξεις σμιλεύουν τις μορφές της ύπαρξής μας, και πως εμείς καλούμαστε να αναγνωρίσουμε τα ίχνη τους.

The work _vulner(e)able is a fragmented composition of plaster sculptures bearing visible imprints—indentations. In the soft, vulnerable initial state of the material, hard metallic objects left traces of pressure: on some surfaces deep and indelible, on others more subtle. Each surface becomes a carrier of memory, a testimony to an act of intervention.

The installation engages with the condition of vulnerability and power. The amorphous masses assume an anthropomorphic role, substituting the human body as a site of pressure, trauma, and shaping. Compression, constriction, and material deformation operate symbolically: they represent the forces exerted upon subjects by authoritarian and oppressive structures—political, social, institutional. Plaster absorbs these pressures and preserves them as permanent imprints. Through this process, the work comments on the transformative impact of violence—not only as a physical or bodily act, but as an existential and structural intervention upon the identity and materiality of the “other.”

Through the distortion of the original substance, questions emerge regarding the pressures imposed upon the body, the individual, and collective consciousness. Pressures that may not only leave fleeting marks but actively shape—and sculpt—these masses, both symbolically and literally. The installation stands as a reflection on the force and cost of intervention. A reading of how oppressive and authoritarian acts sculpt the forms of our existence—and how we are called to recognize their traces.

Άνθη Ζάχου

Καθρέφτης μέσα μας - Αντανάκλαση και Προστασία

Mirror inside - Reflection and Protection

Το έργο αυτό είναι ένας καθρέφτης. Όχι απλώς ένα αντικείμενο που αντανakλά το εξωτερικό, αλλά ένα σύμβολο του πώς καθρεφτίζουμε τον εαυτό μας στους άλλους.

Είναι φτιαγμένο από κομμάτια καθρέφτη – θραύσματα που ενώνονται για να δημιουργήσουν κάτι ολόκληρο, όπως οι εμπειρίες μας, τα τραύματα, οι αλήθειες και τα ψέματα που συνθέτουν την ταυτότητά μας.

Κάτω από την επιφάνεια, μια κουβέρτα επιβίωσης – σύμβολο προστασίας και επιβίωσης. Μια υπενθύμιση ότι, ενώ καθρεφτίζουμε, οφείλουμε και να προστατεύουμε: τον εαυτό μας, την ευαλωτότητά μας, και τους άλλους. Η αντανάκλαση γίνεται τότε μια πράξη ευθύνης.

Ο καθρέφτης γίνεται εργαλείο. Αν επιλέξω να καθρεφτίσω το καλύτερο κομμάτι μου – την καλοσύνη, την ενσυναίσθηση, την αλήθεια – ίσως προκαλέσω και στον άλλον να δει αυτά τα στοιχεία στον εαυτό του. Έτσι, ο καθένας γίνεται φορέας θετικής αντανάκλασης, κι έτσι οικοδομείται μια κοινωνία πιο συνειδητή, πιο ανθρώπινη.

Είμαστε όλοι καθρέφτες. Εσύ, εγώ, εμείς. Το ζήτημα είναι: τι επιλέγουμε να δείξουμε.

This work is a mirror. Not just an object that reflects the outside, but a symbol of how we reflect ourselves to others.

It is made of mirror pieces - fragments that come together to create something whole, like our experiences, the traumas, the truths and lies that make up our identity.

Beneath the surface, an emergency blanket - a symbol of protection and survival. A reminder that, while we reflect, we must also protect: ourselves, our vulnerability and others. Reflection then becomes an act of responsibility.

The mirror becomes a tool. If I choose to reflect the best part of myself - kindness, empathy, truth - perhaps I will challenge the other to see these elements in themselves.

In this way, each person becomes a carrier of positive reflection, and thus a more conscious, more human society is built.

We are all mirrors. You, me, us. The question is: What do we choose to show?

Μαρία Κορομπίλη

Συνύπαρξη, μεταβλητές διαστάσεις, μαρκαδόρος σε χαρτί, 3d origami, 2025

Η παρούσα εικαστική μου παρέμβαση επιδιώκει να αφυπνίσει το βλέμμα και τη συνείδηση του θεατή, υπενθυμίζοντας μας τη συνεχή παρουσία (ή απουσία) των ζώων στη ζωή μας.

Ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων, κατοικούν σιωπηλά, εύθραυστα πλάσματα από χαρτί με την τεχνική του origami, τα οποία αναπαριστούν φανταστικά πλάσματα, ενοποιημένα με τον περιβάλλοντα χώρο, εντασσόμενα στο φυσικό τους πλαίσιο.

Όπως και τα ίδια τα ζώα, έτσι και αυτά μπορεί να φθαρούν, να χαθούν, να ενσωματωθούν στο τοπίο. Το χαρτί, υλικό ευάλωτο και προσωρινό, χρησιμοποιείται ως επιφάνεια ζωντανών μορφών και έρχεται να μιμηθεί την ίδια την επισφαλή ύπαρξη των ζώων στον σημερινό κόσμο. Ζώα που συχνά αγνοούμε, εξορίζουμε και εκμεταλλευόμαστε, χωρίς να τα αναγνωρίζουμε ως συναισθανόμενα και αυθύπαρκτα όντα.

Το ανθρώπινο βλέμμα στρέφεται στη συμπόνια, τη συνύπαρξη, και τη σιωπηλή παρατήρηση. Το δέντρο είναι ζωντανός άξονας στήριξης και μεταφοράς, τα γλυπτά το αγκαλιάζουν ή στηρίζονται πάνω του, αναζητώντας ένα νέο είδος ισορροπίας.

Μέσα από αυτή την παρέμβαση, καλώ τον θεατή να σταθεί, να κοιτάξει, να αφουγκραστεί. Τα ζώα δεν είναι διακοσμητικά στοιχεία του κόσμου. Είναι συνταξιδιώτες μας. Και είναι καιρός να τα δούμε έτσι: όχι ως θέμα τέχνης, αλλά ως υποκείμενα ζωής.

Coexistence, variable dimensions, marker on paper, 3d origami, 2025

My present visual intervention seeks to awaken the viewer's gaze and consciousness, reminding us of the constant presence (or absence) of animals in our lives.

Among the branches of the trees, silent, fragile creatures made of paper using the origami technique reside, representing imaginary creatures, unified with the surrounding space, integrated into their natural context. Like the animals themselves, they too can wear out, get lost, and become integrated into the landscape. Paper, a vulnerable and temporary material, is used as a surface for living forms and comes to imitate the very precarious existence of animals in today's world. Animals that we often ignore, exile and exploit, without recognizing them as sentient and self-existent beings.

The human gaze is directed towards compassion, coexistence, and silent observation. The tree is a living axis of support and transportation, the sculptures embrace it or lean on it, seeking a new kind of balance.

Through this intervention, I invite the viewer to stop, to look, to listen. Animals are not decorative elements of the world. They are our fellow travelers. And it is time to see them this way: not as a subject of art, but as subjects of life.

Κωνσταντίνα Μπαρμπαρή

Στο έργο μου διερευνώ την έννοια του καταφυγίου, ως μια φυσική αλλά και συναισθηματική ανάγκη, βαθιά ριζωμένη στην ανθρώπινη ιστορία. Παρά την επιθυμία μας για ασφάλεια, η ιστορία χαρακτηρίζεται από κύκλους καταστροφής, εκτοπισμού και αναγέννησης. Στη σημερινή εποχή, με τις συγκρούσεις να κλιμακώνονται σε παγκόσμιο επίπεδο, η αναζήτηση καταφυγίου είναι επιτακτική.

Συλλέγω θραύσματα οικοδομικών υλικών που βρίσκω στον δρόμο - συνήθως απομεινάρια απο κατεδαφισμένα σπίτια. Αυτά τα σπασμένα κομμάτια μιλούν για κάτι που κάποτε ήταν ακέραιο. Πάνω τους ζωγραφίζω ανθρώπινες μορφές - πρόσωπα ανθρώπων που βίωσαν την απώλεια, την καταστροφή ή τον ξεριζωμό. Τα βλέμματά τους μεταφέρουν αντοχή, θλίψη, και μια σιωπηλή ανάγκη για μαρτυρία.

Τα θραύσματα λειτουργούν σαν αρχαιολογικά ευρήματα, που αρχειοθετούνται και ανασυντίθενται. Μέσα από αυτή τη διαδικασία, προσπαθώ να ανασυγκροτήσω όχι μόνο υλικά κατάλοιπα, αλλά και συναισθηματικά τοπία - ως μια χειρονομία επούλωσης μέσω της μνήμης.

In my work, I explore the concept of shelter as both a physical and emotional necessity - one deeply rooted in human history. Despite our need for safety, history is marked by cycles of destruction, displacement and rebirth. In today's world, with conflict escalating across nations, the search for refuge remains relevant.

I collect fragments of building materials found on the street - often remnants of demolished homes. These broken pieces speak of what once was a whole. By painting human figures onto them - faces of people who have lived through loss, ruin, or exile - I give voice to memories that might otherwise be forgotten. Their gazes reflect resilience, grief, and a quiet urgency to speak.

These fragments, like archaeological finds, are preserved and reassembled. Through this process, I attempt to reconstruct not only material remains, but also emotional landscapes - offering a gesture of healing through remembrance.

Δημήτρης Μοσχοβής

"Οι Λιμβικές μας Αντιδράσεις". Μια Συναισθηματική Ανατομία σε Κίνηση

"Our Limbic Responses". An Emotional Anatomy in Motion

Τι μορφή έχει η επιβίωση όταν δεν φαίνεται; Όταν δεν εκτυλίσσεται σε ένα πεδίο μάχης, αλλά στη σιωπή ανάμεσα σε σώματα σε μισές κινήσεις, σε χέρια που συλλαμβάνονται εν κινήσει; Αυτά τα έργα διερευνούν τη βιολογική γλώσσα του φόβου και της επιβίωσης. Εμπνευσμένα από τον λιμβικό εγκέφαλο - το αρχέγονο κέντρο των συναισθημάτων - κάθε γλυπτό οπτικοποιεί ένα αρχαίο αντανακλαστικό που βρίσκεται χαραγμένο βαθιά μέσα μας. Παρά τη σύγχρονη καθημερινότητα, οι αντιδράσεις μας παραμένουν ενστικτώδεις. Πάγωμα. Φυγή. Μάχη. Αυτές είναι οι τρεις βασικές αντιδράσεις στην απειλή. Δεν είναι αποφάσεις. Είναι αντιδράσεις αρχαιότερες από τη σκέψη. Και εκδηλώνονται πρώτα στο σώμα - πάντα. Ένα χέρι που παγώνει - πάγωμα. Ένα άλλο που τραβιέται πίσω - φυγή. Ένα τρίτο που σφίγγεται - μάχη. Αυτό το τρίπτυχο της κίνησης αποτελεί τη ραχοκοκαλιά της επιβίωσης - και αυτής της σειράς έργων. Σε καταστάσεις κακοποίησης ή συναισθηματικής φόρτισης, αυτά τα ένστικτα ξεσπούν από το υποσυνείδητο. Ο θύτης μπορεί να χτυπήσει - σωματικά ή συναισθηματικά - υποκινούμενος από έναν απορρυθμισμένο λιμβικό εγκέφαλο. Το θύμα αντιδρά με τον ίδιο τρόπο - όχι από επιλογή, αλλά από παρόρμηση: να φύγει, να παλέψει ή να παγώσει. Αυτά τα γλυπτά αποτυπώνουν εκείνη τη στιγμή όπου το ένστικτο υπερβαίνει τη λογική. Χέρια που αγγίζουν ή υποχωρούν. Άκρα μπλεγμένα στην αμφισβήτηση. Σε τέτοιες στιγμές, η σκέψη σιγεί. Το σώμα μιλά πριν προλάβει ο νους. Και μ' αυτό τον τρόπο, λέει μια αλήθεια που η γλώσσα συχνά αδυνατεί να εκφράσει. Αυτό το έργο είναι ένας φόρος τιμής σε εκείνη τη στιγμή - όπου γινόμαστε ταυτόχρονα ευάλωτοι και δυνατοί, ζώα και άνθρωποι, ορατοί και αφανείς. Μέσα από τη γλώσσα της φόρμας και της κίνησης, αυτά τα γλυπτά ρωτούν: Τι μορφή έχει η επιβίωση μέσα στο σώμα; Και ποιο κομμάτι μας αφήνει πίσω της;

What does survival look like when it is invisible? When it plays out not in a battlefield, but in the silence between bodies, in gestures half-finished, or hands caught mid-grasp? These works explore the raw, biological language of fear and survival. Inspired by the limbic brain - the primal seat of emotion - each sculpture visualizes an ancient reflex embedded deep within us. Despite our modern surroundings, our responses remain rooted in instinct.

Freeze. Flight. Fight. These are the three primal reactions to threat. They are not decisions. They are reactions older than thought itself. And they manifest in the body - first, always. One hand stiffens - a freeze. Another pulls away - a flight. A third clenches - a fight. This triad of movement is the spine of our survival - and of this series. In abusive or emotionally charged situations, these instincts erupt from the subconscious. The abuser may strike, physically or emotionally, driven by their own dysregulated limbic system. The victim responds in kind - not by choice, but by compulsion: to run, to fight, or to freeze into stillness. These sculptures reflect that moment of instinct overtaking reason. Hands that reach or retreat. Limbs entangled in ambiguity. In these moments, cognition is suspended. The body acts before the mind can speak. And through that, it tells a truth that language often cannot.

This work is a tribute to that moment - when we become both vulnerable and powerful, animal and human, visible and hidden.

In the language of form and gesture, these sculptures ask: What does survival look like in the body? And what part of us does it leave behind?

Βασιλική Νικολαΐδου

Επιρροή, Λάδι σε καμβά, 140 x 100 εκατ., 2025

Μέσω των χρωμάτων λαδιού και της οφθαλμαπάτης των μοτίβων moiré, το έργο εξερευνεί τη σχέση του ατόμου με την κοινωνία και τη σημαντικότητά του ως μέρους ενός κοινωνικού συνόλου. Πολλές φορές αναφερόμαστε στην κοινωνία ως ένα τρίτο πρόσωπο, το οποίο παρατηρούμε παθητικά από απόσταση. Ένα πρόσωπο από το οποίο είμαστε αποκομμένοι και κακολογούμε σα να είναι μία αυτοτελής μονάδα. Ξεκινάμε, όμως, πως η κοινωνία αποτελείται και διαμορφώνεται από τον καθένα μας και εμείς εξαρτόμαστε από αυτήν. Η υπόστασή μας ως άτομα και μονάδες αντανακλάται στο κοινωνικό σύνολο και η ευθύνη της κάθε μονάδας απέναντι στο σύνολο είναι μεγάλη. Όταν ως οδηγοί δε σταματάμε στις διαβάσεις πεζών, αλλά ως πεζοί κατηγορούμε τους οδηγούς, όταν πετάμε τα σκουπίδια και τις γόπες τσιγάρων στο δρόμο, αλλά παραπονιόμαστε πως η Αθήνα είναι βρώμικη πόλη επιβεβαιώνουμε την έλλειψη της κοινωνικής συνείδησης και της αίσθησης της ευθύνης. Οι ηθικές αξίες και η κοινωνική συνείδηση των μονάδων θα φέρουν την αλλαγή στην κοινωνία. Έτσι, η κάθε μονάδα "κύκλος" του moiré επηρεάζει τον επόμενο και ρίχνει φως στον ατομικισμό, την αδικία και την έλλειψη συνείδησης του ατόμου.

Influence, Oil on canvas, 140 x 100 cm, 2025.

Through oil paints and the optical effect of the moiré pattern, this piece explores the relationship between the individual and society and its importance as an integral part of a social group. We often refer to society as an outlier - something we observe passively from a distance. A figure from which we are detached and criticise, as if it were a separate, self-contained entity. But we forget that society is composed of and shaped by each of us, and that we depend on it. Our existence as individuals and units is reflected in the collective, and the responsibility of each individual toward the whole is significant. When, as drivers, we fail to stop at pedestrian crossings, but as pedestrians we blame drivers, when we throw trash and cigarettes on the street, but complain that Athens is a dirty city - we confirm the absence of social awareness and a sense of responsibility. The presence of ethical values and social consciousness of the individuals will bring the change we seek in society. Thus, each individual - each 'circle' of the moiré pattern influences the next and shines a light on individualism, injustice, and the lack of personal and social awareness.

Σταύρος Πανέρας

Το έργο αποτελεί μια ελεγεία για τον σύγχρονο άνθρωπο και τη σχέση του με το περιβάλλον, την κοινωνία και τον ίδιο του τον εαυτό. Εμπνέεται από το υπαρξιακό ερώτημα «Ποιος είμαι;», θέτοντας σε πρώτο πλάνο τη σύνδεση της δημιουργικής πράξης με την ανθρώπινη συμπεριφορά, τις επιλογές και τις συνέπειές τους. Οι καμένοι κορμοί, φαινομενικά αποκομμένοι από τη γη και τη ζωή, συμβολίζουν τη βίαιη απομάκρυνση από το φυσικό περιβάλλον, αλλά και την εγγενή ανάγκη επανασύνδεσης – τόσο με τη φύση όσο και με τις συλλογικές μας αξίες.

Η εγκατάσταση λειτουργεί ως χώρος ενδοσκόπησης και διαλόγου, ένα "δάσος φαντασμάτων" που καλεί τον θεατή να σταθεί ανάμεσα στα αποτυπώματα της φθοράς και να στοχαστεί πάνω στη θέση του στον κόσμο. Θίγοντας ζητήματα κοινωνικής αδικίας, αδιαφορίας και εγκατάλειψης, το έργο επιδιώκει να αφυπνίσει συνειδήσεις και να ενεργοποιήσει μια διαδικασία συλλογικής σκέψης.

Πρόκειται για μια τελετουργία θύμησης και αντίστασης μια καλλιτεχνική πράξη που, με απλά μέσα αλλά έντονο συμβολισμό, επιχειρεί να "ξεβολέψει" και να επαναπροσδιορίσει την έννοια της ευθύνης, της επιλογής και του θάρρους.

This work is an elegy to contemporary humanity and its fractured relationship with both nature and itself. Rooted in the existential question "Who am I?", it reflects on how creative life is intrinsically tied to human behavior, personal choices, and their consequences. The charred vertical trunks - disconnected from the earth and stripped of their organic context - stand as silent witnesses to environmental destruction and the violence of separation, yet also as symbols of resilience and the longing for reconnection.

The installation invites the viewer to enter a ghostly forest of memory and loss, becoming physically and emotionally immersed in a space where absence speaks. It addresses social and ecological issues - abandonment, injustice, indifference - while encouraging collective reflection.

This work is a quiet act of resistance, a ritual of remembrance, and a call to rethink our shared values. Through minimal yet symbolically charged materials, it seeks to unsettle, awaken, and reframe our sense of responsibility, courage, and choice.

Ξανθή Σκάρλα

OutofHouse, 2025

OutofHouse, 2025

Είναι σοκαριστική εικόνα, κι ακριβώς αυτό είναι το θέμα. Πώς αλλιώς να συγκλονίσει κανείς όταν οι πάντες είναι ασταμάτητα υπερεκτεθειμένοι σε εικόνες που τις βλέπουν επανειλημμένα; Ο κορεσμός των εικόνων κρατάει την προσοχή ελεύθερη, ευκίνητη, σχετικά αδιάφορη για το περιεχόμενο και συμβάλλει τα μέγιστα στη νέκρωση των αισθημάτων. Το σοκ μπορεί να γίνει οικείο. Το σοκ μπορεί να αμβλυνθεί ή κάλλιστα μπορεί κανείς να μην κοιτάξει. Σύμφωνα όμως με τον Γουίλιαμ Χάζλιτ (William Hazlitt) «η αγάπη για το κακόβουλο», η αγάπη για την ωμότητα, είναι τόσο φυσική στα ανθρώπινα όντα όσο και η συμπόνια. Η συμπόνια, φτασμένη στα άκρα, παραλύει. Το αίσθημα αποτυχίας που νιώθουμε όταν δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτά που δείχνουν οι εικόνες μπορεί να μεταφραστεί σε κατηγορία για τον ανήθικο τρόπο με τον οποίο αναμεταδίδονται τέτοιες εικόνες-πλαισιωμένες, ως συνήθως, από διαφημίσεις για ενυδατικές κρέμες, παυσίπονα, αυτοκίνητα. Η εικόνα σαν σοκ και η εικόνα σαν κλισέ είναι δύο πλευρές της ίδιας παρουσίας.

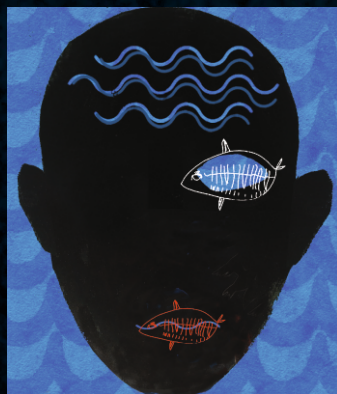
It is a shocking image, and that is precisely the point. How else can one be shocked when everyone is endlessly overexposed to images that they see repeatedly? The saturation of images keeps attention free, agile, relatively indifferent to content, and contributes greatly to the necrosis of feelings. Shock can become familiar. The shock may be blunted, or one may simply not look. But according to William Hazlitt, "the love of malice," the love of brutality, is as natural to human beings as compassion. Compassion, taken to its extremes, is paralyzing. The sense of failure we feel when we can do nothing about what the images show can be translated into a charge against the immoral way in which such images are broadcast – framed, as usual, by advertisements for moisturizers, painkillers, cars. The image as shock and the image as cliché are two sides of the same presence.

Μυρτώ Σταματοπούλου

Με αφετηρία την έρευνά μου πάνω στις παλιές βιομηχανικές περιοχές και τους χώρους - φαντάσματα μιας Αθήνας που ασφυκτιά από την εγκατάλειψη, βρέθηκα σε άμεση επαφή με τη συνθήκη της παρακμής και της καταστροφής. Μέσα από τη συλλογή κατεστραμμένων βιομηχανικών υλικών και το μετασχηματισμό τους σε εικαστικές εγκαταστάσεις, επιχειρώ να διατηρήσω στο χρόνο αυτό το κομμάτι που χάνεται, να κρατήσω το ίχνος από κάτι που αντιπροσωπεύει το παρελθόν και που στα επόμενα χρόνια μπορεί να έχει εξαφανιστεί ανεπιστρεπτί. Μέσα από αυτή τη "σύγχρονη αρχαιολογική καταγραφή", τα (εξαιρετικά εύθραυστα πλέον) υλικά αποκτούν ρόλο μουσειακού εκθέματος και ανασυντίθενται, σκιαγραφώντας την ανάμνηση ενός βιομηχανικού τοπίου σε κατάσταση απόλυτης παρακμής.

Starting from my research into old industrial areas and the ghost spaces of an Athens suffocating under abandonment, I came into direct contact with the condition of decline and destruction. Through the collection of destroyed industrial materials and their transformation into visual installations, I attempt to preserve, over time, this vanishing fragment - to hold on to the trace of something that represents the past and that, in the coming years, may have irreversibly disappeared. Through this "contemporary archaeological record," the (now extremely fragile) materials take on the role of museum exhibits and are reassembled, sketching the memory of an industrial landscape in a state of absolute decay.

tidalflowart.com

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ
ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ

